

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. IV. Quomodo primus homo, dum ex innocente se reddidit obnoxium peccato, confestim è felici factus sit miser.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

suasit, omnia, quæ dicta sunt, meras esse imaginationes.

Mirum est, quod homo ceciderit è statu innocentie.

Quomodo vultis, ut vobis credam? dixit nobis: si enim verum est, primum hominem potitum fuisse possessione tam ingentis felicitatis, qua ratione dilabi potuit inde? an privavit hæc illum ipsemet DEUS? sed inconstans ipse non est, ut tantis charissimam sibi creaturam afficiat bonis, & postea seipso absque ulla causa, his denuò exspoliet ipsam. An homo tantam sufferre non potuit felicitatem, hæcque exiit semetipsum, ut miserum se redderet ac infelicem? sed esse non poterat inimicus eò usque sibimetipsi; nemo enim miser esse velit, si valeat esse beatus. An ergò quisquam alius, ipso reluctante, & reluctantibus ipsis DEI consiliis, illà deprædatus est eum? sed quis potentior esse possit DEO, quisque prævalere valeat huic homini, quem depinxisti subiectum nulli, nisi soli DEO?

Hic discursus, qui satis aptus videbatur in homine, qui non nisi sola adhuc habebat lumina

naturæ, fidem faciebat instructori illius, sufficientis ipsum fore capacitatis comprehendendi subtilissimas Religionis veritates: animabatur ex hoc, ad explanandum ipsi unum è Mysteriis maximè à cognitione nostra naturali remotis, nempe illud de peccato originali, commissio à primo parente nostro, ex eo, quod id voluerit; & communicatio omnibus ipsius filiis, ab eo, quod voluerint illud. Fatendum est, pauca esse in Religione nostra, quæ magis adferentur rationi nostræ humanæ, quàm dicere, quod rei nascamur alicujus peccati, quod non commisimus; quodque nobis imputetur aliquis error, ex quo tam parùm participamus, ut commissus is fuerit plus quàm sex mille annis antè, quàm nasceremur. Et nihilominus hæc una est præcipuarum & fundamentalium veritatum Religionis nostræ Christianæ, sine qua cætera nostra mysteria nobis forent incomprehensibilia. Ecce igitur, quomodo pius hic & sapiens Ecclesiasticus ipsi hanc explanaverit veritatem?

Primus h
Doctrin
debebat
peccato poterat p
ginali amancie
facur raga beati
humanæ

ARGUMENTUM.

Quomodo primus homo, dum ex innocente se reddidit obnoxium peccato, confestim è felici factus sit miser.

ARTICULUS IV.

Optimè discurresti, dum dixisti, difficile esse captû, quod

primus homo deciderit è statu tam beato primæ suæ innocentie,

Prima
infelici
humanæ

Primus homo
debebat &
poterat per-
manere in sta-
tu beato.
umanz.

tiz, quòdque non videatur, ex qua parte infelicitas hæc suum traxerit ortum: liquidem DEus ex sua parte non potuit illam velle, eò quòd formaverit decretum æternum de felicitate hominis, & decreta divinæ ipsius providentiæ sint invariabilia. Homo ex parte sua non debuit illam velle: is namque tam absolute determinatus est ad volendum bonum suum, ut æquali ratione sit illi impossibile, nolle esse beatum, & velle esse miserum. Et denique omnis alius quam homo non habebat potestatem detrudendi ipsum, invito se, à felicitate sua, eò quòd libertatem haberet conservandi illam, si vellet, isque à nemine dependeret, nisi à summa potestate Creatoris sui. Sed ecce tibi mali originem!

Quamvis homo beatissimus fuerit, capax tamen erat felicitatis majoris illâ, quam possidebat; aspirabat ad divinitatem, in cuius fruitione noverat, se inventurum perfectam felicitatem suam: erat hæc omnium inclinationum suarum pulcherrima, æquissima, & sanctissima. Dum nutriebat in corde suo absque ulla diffidentia nobiles hos effectus, malignus quidam dæmon, invidus ipsius felicitati, malitiosè hæc utebatur ad seducendam fœminam, quam DEus ei dederat uxorem, & hæc utebatur ad

ipsum seducendum: promittit illi, quòd non solum juxta vota sua fruiturus esset DEO, sed quòd futurus esset sicut DEus ipse, modo continere se vellet à solita ergà ipsum subjectione, & unicum duntaxat ab ipso sibi impositum excutere mandatum, de non comedendo certo quodam fructu, cujus sibi interdixerat usum, ne fortè, si ex eo comederet, fieret DEus sicut ipse: *Eritis sicut Dii.*

Gen. 3.

Summa voluptas, quam in sua experiebatur anima, ex hac sibi facta propositione, & sola imaginatio de possidenda divinitate, eò usque, ut esset sicut DEus, ita abripuit ipsum, ut induxerit illi oblivionem ceterorum omnium: comedit de fructu contra prohibitionem DEI, & in ipso instanti, quo peccavit contra ipsius legem, tam procul ab eo, ut elevaretur, sicuti sperabat, usque ad divinitatem, depressum se vidit usque ad conditionem & ordinem bestiarum; dici etiam potest, ipsis bestiis illum factum deteriorem: cum enim contempserit verum DEUM, ut ex seipso Deum faceret, factus est falsus Deus, & verum idolum: habebat oculos, & non videbat; habebat pedes, & non ambulabat; habebat os, & non loquebatur; habebat manus, & non palpabat, nihilque agebat.

Homo volens fieri DEus, factus est idolum.

Volo dicere, perdidisse ipsum omnia lumina & cognitiones in-

C

telles

Prima origo
infelicitatis
humane.

Intellectus sui, qui profundissimis sepultus erat tenebris: nonne hoc est habere oculos, & non videre? volo dicere, perdidisse ipsum gratiam sanctificantem, & sanctam charitatem, quæ erat amabilis pondus voluntatis ipsius, quo ferebatur ad DEum, velut ad unicum perfectæ felicitatis suæ centrum; & cum amor proprius occupaverit locum amoris DEI in corde ipsius, non terendisse illum amplius, nisi ad semetipsum, nec potuisse vel unicum formare gressum tendentem ad DEum; nonne hoc est habere pedes, & ambulare non posse velut idola? dicere volo, turbasse ipsum totam harmoniam laudum, quas recipiebat ab eo Creator ipsius, & mediante illo ab omnibus creaturis manuum suarum, eò quòd unicum peccatum, quod commiserat, quòdque trahebat post se contemptum Majestatis infinitæ, intulerit ipsi plus injuriæ, quàm honoris recipere poterat a centies millenis mundis, sicque non reddidisse amplius gloriam, quam debebat DEO; nonne hoc erat habere os, & non loqui? dicere denique volo, omnes facultates animæ ipsius molestâ percussas fuisse paralytâ, ita, ut amplius perficere non possent vel unicam solam actionem supernaturalem, quæ promoveret ipsum ad finem suum ultimum: nonne hoc erat

habere manus, & agere non posse plus quàm idola?

Sed multò magis adhuc excrevit malum: voluit enim DEus rebellionem ipsius contra legem supremi sui Monarchæ puniri supplicio consimili: quo nimirum inferior pars rebellaret contra partem animæ superioris: quo passionibus animi obedientiam denegarent rationi, & seditionem cicerent contra ipsam, hæcque ratione hominis torquerent animum: quo contrariæ qualitates temperamentum ipsius componentes, quarumque harmonia illius constituebat sanitatem, redigerentur in perturbationem, seque invicem violarent, sicque corpus ipsius afficerent supplicio per dolores ac infirmitates, ac demùm conciliarent ruinam compositi totius, quod amplius vivere non merebatur. Voluit, ut duæ principales partes, corpus nimirum & anima, irreconciliabile sibi inferrent bellum, ubi corpus suam oppugnans animam, illam libenter vellet subjungere, & subjugandò cogere ad sequendum inclinationes suas animales; & econtrà anima obligata quoque est, ad accipiendum malè suum corpus illudque cogendum, ut renuntians sensuum desideriiis, sequatur leges & directionem spiritus. Quàm bellum

lum

Omnia pe
turbata su
in homin
Miseria
sonalis
post inob
dientiam
minis
exhibitam
peccatu

Ro

bellum hoc intestinum sævum est & crudele.

O justissimum, quantumvis severissimum supplicium DEI, quod traxit post se peccatum primi parentis nostri! ô infelix conditio hominis! A funesto hoc momento, postquam homo rupit pacem cum DEO suo, non potuit illam ampliùs habere secum ipso, nimium se amandò: hostiliter se persequendò: amat se, & odit se, sed hoc nonnisi admodum ignavè: non satis odit se, ut consentiat in separationem duarum partium se componentium, quarumque divisio totalem suam conciliaret ruinam: sed nec satis amat se, ut sibi aliquem concedat quietem, aut aliquas sibi ipsi indulgeat inducias: hic infelix ille status est, qui trahebat suspiria è corde, & querimonias ex ore maximorum Sanctorum; hic est, qui ipsum sanctum Paulum ingemiscentem fateri cogebat, quòd sentiret in membris suis aliam legem opponentem se legi DEI, quam circumferebat in mente sua, quæque invitum trahebat ipsum in malum, quod agere volebat:

Rom. 7. *Quod nolo malum, hoc ago: verumtamen clarè protestatur, se non esse, qui ageret hoc malum, quod volebat, sed habitans in se peccatum, quod neutiquam approbat. Non ego, sed quod habitat in me peccatum: baptizans ita nomine*

peccati concupiscentiam hanc naturalem, molestamque inclinationem ad malum, quæ relicta est nobis à peccato protoparentis nostri, quæque certò peccatum non est; sed quia oritur à peccato, nosque ad peccatum sine intermissione sollicitat, bene insigniri meretur infami nomine peccati.

Non sufficiebat adhuc domesticum hoc bellum, quod peccatum excitaverat in homine, ad castigandam rebellionem ipsius contra supremam Majestatem DEI; sed seditio transiit quantum ab ipsius persona in totam ditionem ipsius. Omnes creaturæ, quæ ex natura ipsi erant subjectæ, justæ sese animarunt indignatione, ad vindicandam injuriam Creatoris sui, adversus personam supremi sui principis: Omnia animantia ceperunt ipsum ignorare, ipsi resistere, imò etiam ipsum persequi; & pro eo quòd, dum circumferebat innocentiam fronti suæ insculptam, imperiò absolutò præciperet ipsis velut Dominus, illisque velut suis uteretur mancipiis: postquam faciei suæ deformavit pulchritudinem tam vecordis inobedientiæ dedecore, ex eo trahere se vidit ab illis tanta cum aversione, tantà cum sævitiæ, ut coactus fuerit ad præsentiam illorum vel se abscondere ut timidum, vel ab ipsorum approxi-

Omnes creaturæ rebellârunt contra hominem, quando is rebellavit contra DEUM.

Chrysoft.
homin Pfal. 3.

Adam, quamdiu vultum purum servavit, factum ad imaginem DEI, bestia ei tanquam serva parebant: quando autem vultum sedavit inobediencia, tanquam alienum eum odio habebant.

Ita, ut criminofus & reus hic uno eodemque tempore obrutum se viderit omni genere miseriarum: in corpore suo innumerabili numero morborum, dolorum, infirmitatum, deformitatum imbecillitatum; & tandem mors ex eo sibi fecerit spoliū, post parvum miserabilium annorum numerum. In anima autem ejus videre erat nonnisi ignorantias stupendas, affectus inordinatos, inclinationes probrosas, passiones tumultuantes, inquietudines, timores, ambiguitates, & tandem terrores severissimi judicii DEI, ubi comparandum est, quin sciatur, quænam æternitatis suæ futura sit decisio, an beata, an infelix? & denique extr. ipsum videtur, totum universum adversus ipsum conspirasse personam, innumeris accumulandam miseris: invitus namque tolerare debet omnes temporum injurias, calorem, frigus, lassitudinem, laborem, bella, famem, incommoditates subjectionis & paupertatis: tanta enumerares velocitate omnes aquæ guttas tempore magnæ tempe-

statis è cælo deciduas, qua enarrares mala omnia, quæ obruerunt hominem in pœnam peccati sui.

An modò vides, ô homo, quàm immensum funestarum calamitatum numerum post se trahat unicum solum peccatum, quod nonnisi paucis perduravit momentis? an benè vides, neminem evadere beatum, qui submissiōni se subducatur, qua obstringitur DEO suo? an benè vides, quòd dum ipse amittit gratiam, irreparabilem facias jacketuram? diuturna hæc pœna, quæ cuncta hucusque flagellavit sæcula, quàmque hodièdum tu toleras pro unico peccato, quod minore quàm unius horæ morâ commissum fuit, nonnè tonitruicujusdam vox est, quæ incessanter tuis acclamet auribus, tēque admoneat? ô homo mortalis, contremisce præ timore sub omnipotenti brachio DEI, quem adoras! vide, qua ratione puniat per omnia sæcula in filiis unicum peccatum protoparentis sui, cui nullum ipsi præstiterunt assensum; Et cognosce ex hoc justitiam illius in omnem æternitatem punituram unicum unius momenti peccatum, si committere id fueris ausus ex propria voluntate tua.

Fateor equidem, dicebat hic homo, totus attonitus ex eo, quod audiebat, æquum omninò esse,

Pulchra e
sideratio
pœnam e
turnam q
DEus iud
unico pe
to Adami

Quare p
derimus
iam inno
tice in
mo?

Justum
hos pat
cinoros
vari ho
intuitu
sui.

esse, ut puniatur reus ob crimina, quæ commisit ipse: sed quæ æquitas, puniri nos ob peccatum, cui nullum unquam præbuimus annutum? nonne sanæ adversatur menti, & omnis juris naturalis subvertit regulas, asserere, peccatum primi hominis tot personas reddisse eidem obnoxias, quæ illius nullam habere potuerint partem, eò quòd id nun-

quam cognoverint, imò nec unquam in mundum venerint, nisi pluribus, quam quinquaginta sæculis jam revolutis, postquam illud exinde prodiit? verum est, respondet Ecclesiasticus, hoc est mysterium, quod sola fides pro certo docet, ratio tamen humana aliquantisper ex eo cognoscere potest: ausculta me bene, & videbis.

ARGUMENTUM.

De transfusione peccati originalis in omnes homines.

ARTICULUS V.

Quare perdidimus gratiam innocentiam in Adamo? **O**Mnes prærogativæ, quas concesserat DEus homini in statu gratiæ & justitiæ originalis, erant dona supernaturalia & favores gratuiti, qui nullatenus debebantur conditioni ipsius naturali. Ecce! quare non acceperat illas velut necessarias suæque annexas essentiæ, & velut dona irrevocabilia: sed DEus largitus est illas cum hac conditione, ut, si fidelis permaneret in obedientia, quam debet legi Creatoris sui, conservaret omnes hos parvos thesauros tum pro seipso, tum pro suis filiis.

Justum est, si filios patris facinorosi privari honore intuitu patris sui. **E**ducaverat Princeps quidam hominem è facie populi, nobilitaverat ipsum, eligens sibi ipsum velut familiarem ac intimum, accumulaverat illum honoribus, dignitatibus, divitiis, potentiis, &

omnis generis favoribus: ingratum se is exhibet eò usque, ut rebellet, & arma capessat adversus suum supremum Principem & benefactorem: exiit ergo nobilitate, honoribus, potentiâ, & omnibus, quibus locupletatus fuerat, dignitatibus, exspoliatur bonis suis, læsæ majestatis declaratur reus, & tandem infamis ac proscriptus denuntiatur. Nonne justum hoc sit & consentaneum æquitati, filii ipsius incurrunt quoque calamitatem patris, spoliantur & ipsi honore, nobilitate, bonis, favore principis, eò quòd hæc omnia perdant in persona patris sui: pœna hæc, quæ extendit se à patre facinoroso usque ad filios, qui facinoris rei non sunt, nonne conformis sit justitiæ? & si pater ipsorum fieret